

SKØYER: Rottweilertispen Sheeba (4) vil gjerne ha litt mer lek og moro i livet sitt. Hun har lett for å kjede seg, formidler hun til Sissel, som sier det videre til eieren Linda. Den firbente har også vondt i skuldre og nakke. Kanskje best å bestille time hos dyrlege for behandling, tror Sissel.

Dyrene setter pris på å få meddelt seg.

Tekst: SIRI HORN
Foto: ROBERT EIK

HORTEN (VG) Holly (8) logrer. Tårene renner nedover Sissel Granas (38) kinn. Hun bruker aldri øyensminke når hun kommuniserer med dyr.

Stemningen er fortettet i campingvognen som dyretolken bruker som konsultasjonsrom. Holly er kommet over fjorden til Horten fra Moss. Labradoren snuser vennlig på Sissel, og legger seg rolig på gulvet, med hodet på labbene.

Fakta

Sissel Grana (38)

- Spesialpedagog. Også utdannet hundetrener og rideinstruktør.
- Jobber nå utelukkende med dyr (dyrekommunikasjon), i tillegg til kursvirksomhet, og skole for eiere av dyr, og kommende dyretolker.
- Bor i Horten med mann og to sønner, samt B-gjengen, som består av hunden Bonnie og kattene Buster og Bacchus.
- Har skrevet boken «Når dyrene får en stemme».

Det er stille i rommet. Gjennom vinduet bakerst i vognen, skinner solen inn. Mønsteret til de tynne blondergardinene danser på bordplaten.

– Når jeg kommuniserer med dyr, skjer det telepatisk, forklarte Sissel:

– Jeg bruker min egen kropp som sender og mottager. Informasjonen utveksles uten at jeg snakker, eller gir fysiske tegn. Kroppen fungerer som antenne.

Nå tørker Sissel øynene, forsikrer at ingenting er galt. Det blir bare sånn når hun tolker.

Hunden reiser seg, tasser litt rundt. Sissel skriver konsentret. Så er hun ferdig og legger ned pennen. Hollys matmor Heidi Stubberud er spent:

Hva tenker Holly? Synes hun det er greit å få en ny valp i familien?

Dyretolken fra Horten er utdannet spesialpedagog, hundetrener og rideinstruktør. Når hun skal tolke et dyr, tar hun utgangspunkt i dyrets lyder, lukter og kroppsspråk – og det dyret forteller henne gjennom telepati.

Hun reiser seg og står parallelt med klienten. Da kjenner hun dyrets fysiske plager på egen kropp, forklarer hun.

En kjempeskilpadde hun møtte på en ferietur på Galápagos, hadde det slett ikke bra.

– Det var en veldig sterk opplevelse. Jeg kom gående på en sti,

og mot meg kom en stor landskilpadde. Den hadde det veldig vondt, og kommuniserte at den helst ville slippe å leve lenger.

Det viste seg etterpå at den hadde en stor bulk i skallet bak, derfor ble de indre organene liggende i klem. Den var ca. 40 år gammel. De kan bli 150. Jeg vet at den ønsket å dø. Det var veldig trist, sier Sissel.

Reptiler møter hun ikke hver dag. Hunder og katter, derimot. Og hester.

– Kommunikasjonen er bevisst. Dyrene setter pris på å få meddelt seg, sier hun.

Sissel råder gjerne eiere av plagede dyr til å oppsøke osteopat og veterinær med sin firbente venn. Hunder har ofte vondt i muskler og skjelett. Nakkeplager, for eksempel, er noe mange hunder lider av. Lett massasje av en fagpersons kyndige hender kan gjøre underverker.

Hun behandler ikke selv. Bare påviser.

– Jeg tror mange ikke tenker over at dyr, for eksempel hunder, har en følsom nakke, og at forskjellige plager kan komme derfra, på samme vis som hos mennesker. Halsbånd og rem, som det stadig rykkes hardt i, er ikke så bra for hundens nakke. Derfor mener jeg bruk av sele er mye bedre for alle hunder, sier hun.

Så kommer Sheeba (4) inn sammen med Linn. Den ene er

SMERTER: Sissel føler dyrets smerter på

kraftig og mørk, den andre spinkel og lys.

Linn plasserer seg på setet for pårørende. Sheeba rusler, lett urolig, frem og tilbake, og ser lengselsfullt ut. Brått, og uten forvarsel, bykser klienten ut den lille halvdøren i vognen. Den pårørende styrer etter. Sheeba er en livskraftig rottweiler.

Etter litt styr blir hun tauet inn igjen. Sheeba er grei, hun. Hadde ikke tenkt seg noe sted. Ville bare skape litt liv og røre. Hun kjedet seg litt. Hun gjør gjerne det. Vil ha mer lek og moro. At det skjer noe, sier hun via Sissel.

Hunden innrømmer at hun nok kan være ganske rampete, men aldri uten humor. Selv synes hun at hun er en festlig hund. Glad i kos. Sheeba tror matmor og hun er bra for hverandre.

At hun er litt rampete mot katten, er bare for gøy, forsikrer Sheeba, og her hadde hun kanskje småledd, litt unnskyldende. Hvis hunder kunne le.

Ikke belegg for telepati

– Det finnes ingen vitenskapelig dokumentasjon på at det er mulig for mennesker å ha telepatisk kontakt med dyr.

Det sier professor Bjørn O. Braastad, ved Universitetet for miljø- og biovitenskap på Ås.

Han forsker og er ekspert på etologi, læren om dyrenes atferd.

– Dyr har veldig skarpe sanser. De kan lukte og lytte, og navigere seg hjemover, selv fra fjerne steder. Det betyr ikke at det dreier seg om tankeoverføring, sier han.

– Mange dyretolker er sikkert flinke til å oppfatte dyrenes egne signaler, emosjonelle holdninger, kroppsspråk, størrelse på pupiller, ørestilling, hale osv. Mange små tegn. Har man et godt dyreskjønn, kan man nok tolke dem på en god måte.

Men tankeoverføring finnes det ikke belegg for å kalle det, mener Braastad.

Evnen kan trenes opp

– Jeg synes det er et utmerket initiativ at folk kommuniserer med dyret på dets eget nivå, sier dr.med.vet. Bergljot Børresen.

Hun har skrevet en rekke bøker om dyrs atferd, og relasjoner mellom dyr og mennesker. Hun uttaler seg på generell basis.

– Evnen til bevisst å sette seg inn i dyrets situasjon, bør brukes, sier hun. Børresen nevner bakgrunn, kunnskap, og evnen til empati som godt grunnlag.

– Når man bruker dette, er det utrolig hvordan vanlige mennesker kan få en bedre idé om hvordan dyret har det, sier professoren.

HUMOR: Selv kaffekoppen står i stil.

egen kropp. I bakgrunnen sitter Mayliss Günther og Heidi Stubberud, spente på resultatet.

Det eneste tispem sliter med, er litt vondt i skuldrer og nakke. Oppover mot øret.

Sissel anbefaler undersøkelse hos veterinær og behandling hos osteopat eller kiropraktor.

Dyretolken får stadig positive tilbakemeldinger fra folk som har begynt å behandle dyret annerledes etter å ha vært hos henne, forteller hun. Dyrets atferd er gjerne blitt bedre.

– Hvis noen hadde sagt at jeg skulle jobbe med dyrekommunikasjon i fremtiden, hadde jeg trodd de var sprø, skriver hun på sine nettsider:

– Jeg tror man må oppleve telepati selv før man tror på det. Slik var det i alle fall for meg. Med min akademiske bakgrunn og erfaringer som dyretrener hadde jeg ingen anelse om at slik kommunikasjon er mulig.

I vår kultur er vi opplært til at telepati er umulig, fantasi eller galskap. Men Sissel Grana har mer sans for urfolkene:

– De lærer barna sine å kommunisere med naturen og dyrene. Tenk på indianerne som red hester i full galopp uten hverken sal eller hodelag.

Sissel holder også kurs for kommende dyretolker.

– Undervisningen foregår i flere trinn. Noen vil bare bli bedre kjent med hunden sin. Mens andre, som skal jobbe profesjonelt som dyretolk, må ha et par års undervisning for å bli gode nok, forklarer hun.

– Her har du en hund som er veldig fornøyd med seg selv, sier dyretolken og smiler.

Heidi fra Rygge smiler og nikker. Det var så mye hun lurte på da hun tok med seg Holly på fergen over til Horten:

Har hun vondt noe sted? Hvordan er helsetilstanden og velværet generelt?

– Jeg er pen og vet det selv. Jeg er en sjelden hund. Jeg er bare en engel, sier den fribente gjennom Sissel.

Og hvordan er det med dachsen Hercules? Han og Holly leker mye sammen. Men det er vanskelig å fastslå om det er godlynt lek, eller om de plager hverandre.

Holly sier: Hercules? Min gode venn. Ramp, ramp, ramp. Min motsetning. Men det er sterk kjærlighet fra mitt til hans hjerte. Han har mer indre uro enn jeg.

Holly regner seg selv som sosialt intelligent og fleksibel. Heidi er enig: Hun regner labradoren sin som verdens greieste. De er som to gode venner. Holly mener de er litt like. Begge bærer på savn etter barn, kommuniserer hunden, via tolken. Igjen blir det stille i rommet. Stemningen er ladet. Det renner noen tårer. Så kommer svaret på det store spørsmålet, det Heidi har lurt på.

Og det er helt greit for Holly. Hun har ingenting imot en ny valp i familien.

epost: siri.horn@vg.no
robert.eik@vg.no